

DZIENNIK USTAW

POLSKIEJ RZECZYPOSPOLITEJ LUDOWEJ

Warszawa, dnia 22 lipca 1983 r.

Nr 39

TRESC:
Poz.:

USTAWY:

175 — z dnia 20 lipca 1983 r. o zmianie Konstytucji Polskiej Rzeczypospolitej Ludowej	529
176 — z dnia 21 lipca 1983 r. o szczególnej regulacji prawnej w okresie przewycięzania kryzysu społeczno-ekonomicznego oraz o zmianie niektórych ustaw	530
177 — z dnia 21 lipca 1983 r. o amnestii	534

UCHWAŁA RADY PAŃSTWA

178 — z dnia 20 lipca 1983 r. w sprawie zniesienia stanu wojennego	536
--	-----

175

USTAWA

z dnia 20 lipca 1983 r.

o zmianie Konstytucji Polskiej Rzeczypospolitej Ludowej.

Art. 1. W Konstytucji Polskiej Rzeczypospolitej Ludowej (Dz. U. z 1976 r. Nr 7, poz. 36, z 1980 r. Nr 22, poz. 81 i z 1982 r. Nr 11, poz. 83) wprowadza się następujące zmiany:

1) w art. 3 ust. 2 i 3 otrzymują brzmienie:

„2. Sojusz i współpraca Polskiej Zjednoczonej Partii Robotniczej ze Zjednoczonym Stronnictwem Ludowym i Stronnictwem Demokratycznym w budowie socjalizmu oraz ich współdziałanie ze stojącymi na gruncie zasad ustrojowych Polskiej Rzeczypospolitej Ludowej organizacjami i stowarzyszeniami społecznymi stanowią podstawę Patriotycznego Ruchu Odrodzenia Narodowego.

3. Patriotyczny Ruch Odrodzenia Narodowego jest płaszczyzną jednoczenia społeczeństwa dla dobra Polskiej Rzeczypospolitej Ludowej, a także współdziałania partii politycznych, organizacji i stowarzyszeń społecznych oraz obywateli niezależnie od ich światopoglądu — w sprawach funkcjonowania i umacniania socjalistycznego państwa oraz wszechstronnego rozwoju kraju.”;

2) w art. 4:

a) dotychczasową treść tego przepisu oznacza się jako ust. 1,

b) dodaje się ust. 2 w brzmieniu:

„2. Polska Rzeczpospolita Ludowa urzeczywistnia ogólnonarodowe dążenia klasy robotniczej, czerpie z jej dorobku i aktywności, rozszerza udział robotników w rozwiązywaniu spraw państwa, społeczeństwa i gospodarki oraz umacnia sojusz robotniczo-rolniczy.”;

3) w art. 15 pkt 3 otrzymuje brzmienie:

„3) otacza opieką indywidualne rodzinne gospodarstwa rolne pracujących chłopów, gwarantuje trwałość tych gospodarstw, udziela im pomocy w zwiększaniu produkcji i podwyższaniu poziomu techniczno-rolniczego, popiera rozwój samorządu rolniczego, a zwłaszcza kółek rolniczych i spółdzielni, popiera rozwój kooperacji i specjalizacji produkcji, rozszerza powiązania indywidualnych gospodarstw rolnych z socjalistyczną gospodarką narodową.”;

4) w art. 33:

a) ust. 2 otrzymuje brzmienie:

„2. Rada Państwa może wprowadzić stan wojenny na części lub całym terytorium Polskiej Rze-

czypospolitej Ludowej, jeżeli wymaga tego wzgląd na obronność lub zewnętrzne zagrożenie bezpieczeństwa państwa. Z tych samych powodów Rada Państwa może ogłosić częściową lub powszechną mobilizację.”

b) dodaje się ust. 3 i 4 w brzmieniu:

„3. Rada Państwa, a w wypadkach nie cierpiących zwłoki — przewodniczący Rady Państwa, może wprowadzić na czas oznaczony stan wyjątkowy na części lub całym terytorium Pol-

skiej Rzeczypospolitej Ludowej, jeżeli zagrożone zostało wewnętrzne bezpieczeństwo państwa lub w razie klęski żywiołowej.

4. Warunki i skutki prawne oraz tryb wprowadzenia stanu wojny, stanu wojennego i stanu wyjątkowego określają ustawy.”

Art. 2. Ustawa wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Przewodniczący Rady Państwa: *H. Jabłoński*
Sekretarz Rady Państwa: *J. Szymanek*

176

USTAWA

z dnia 21 lipca 1983 r.

o szczególnej regulacji prawnej w okresie przewycięzania kryzysu społeczno-ekonomicznego oraz o zmianie niektórych ustaw.

W celu zagwarantowania ochrony konstytucyjnych zasad ustrojowych Polskiej Rzeczypospolitej Ludowej i podstawowych interesów społeczeństwa w okresie przewycięzania kryzysu społeczno-ekonomicznego, zapewnienia warunków prawidłowej realizacji założeń reformy gospodarczej oraz przestrzegania porządku prawnego stanowią się, co następuje:

Rozdział 1

Przepisy obowiązujące w okresie przewycięzania kryzysu społeczno-ekonomicznego.

Art. 1. 1. W zakładach pracy o podstawowym znaczeniu dla gospodarki narodowej lub obronności państwa oraz w zakładach użyteczności publicznej i innych zakładach zaspokajających potrzeby ludności, określonych w wykazie, o którym mowa w art. 6 ust. 1, kierownik zakładu pracy może podwyższyć wymiar czasu pracy do 8 godzin na dobę i 46 godzin na tydzień, jeżeli jest to niezbędne dla realizacji ważnych zadań gospodarczych.

2. Przepis ust. 1 nie narusza przepisów prawa pracy dopuszczających stosowanie dłuższych norm czasu pracy oraz pracy w godzinach nadliczbowych, a także pracy w nocy, niedziele i święta. Godziny przepracowane w dodatkowe dni wolne od pracy nie podlegają wliczeniu do liczby godzin nadliczbowych, dopuszczalnej w myśl art. 133 § 2 Kodeksu pracy.

3. Normy czasu pracy ustalone przez kierownika zakładu pracy, na podstawie ust. 1, dla pracowników obje-

tych tymi normami obowiązują zamiast norm czasu pracy określonych zgodnie z przepisami prawa pracy.

4. Praca wykonywana w myśl ust. 3 ponad normy czasu pracy określone zgodnie z przepisami prawa pracy stanowi pracę w godzinach nadliczbowych. Pozostają w mocy wszystkie powszechnie obowiązujące i branżowe zasady wynagradzania i przyznawania innych świadczeń za pracę w godzinach nadliczbowych i w dniach wolnych od pracy.

5. Przepisy ust. 1—4 nie naruszają, wynikających z przepisów prawa pracy, szczególnych uprawnień w zakresie czasu pracy kobiet w ciąży, kobiet opiekujących się małymi dziećmi, pracowników młodocianych, pracowników zatrudnionych przy pracach szczególnie uciążliwych lub w warunkach szkodliwych dla zdrowia oraz inwalidów I i II grupy.

Art. 2. 1. W razie wypowiedzenia stosunku pracy przez pracownika zakładu pracy określonego w wykazie, o którym mowa w art. 6 ust. 1, kierownik zakładu pracy ze względu na szczególne potrzeby tego zakładu pracy przedłużyć okres wypowiedzenia ponad termin wynikający z przepisów prawa pracy, nie więcej jednak niż o 6 miesięcy.

2. Kierownik zakładu pracy zawiadamia na piśmie pracownika o decyzji, o której mowa w ust. 1, w ciągu 7 dni od dnia otrzymania oświadczenia o wypowiedzeniu. Pracownik może w ciągu 7 dni od dnia otrzymania zawiadomienia o decyzji kierownika zakładu pracy wycofać na piśmie, ze skutkiem wiążącym dla pracodawcy, oświadczenie o dokonanym wypowiedzeniu stosunku pracy lub odwołać się do organu, który sprawuje nadzór nad zakładem pracy. Wniesienie odwołania nie wstrzymuje wykonania decyzji.